

Велимир Петров

Дистанционно управление

Не, че посещавам толкова често тъщата, опазил ме Бог, само в крайни случаи – от дъжд на вятър. Тъкмо беше ветровито, а трябваше и да премеря пуловера, който ми плетеше. Носех и за стимулиране няколко бутилки старо вино, да ги дегустира по време на плетенето. Много му разбираше, беше от винарски сой.

Все на мене ще се случи – и двата асансьора стачкуваха. Десетият етаж надничаше ехидно от облаците.

Някъде към петия настигнах бащата на Хектопаскал, бай Паскал, бивш учител по физика, понастоящем – „Дърта пенция“, както се самоиронизираще, с мрежичка мушмули и две черни репи.

– Стоп, цялата колона! – спря ме той – Това е базовия лагер. Трябва да отдъхнем, съберем сили, адаптираме и чак тогава ще атакуваме върха! – приседна захриптял на чебъра с проскубания лимон. – Охо, носиш бутилки с кислород, подават им се гушките, добре си екипиран. Трябва да се ползват физическите закони за мирни цели! В случая – глътка кислород лекува височинната болест. Няма ли да отпуснеш...

Нямаше как. Да прощава тъщата, ще и намалим дажбата.

– Много ти е екологично чист „кислорода“ – примлясна бай Паскал – според физическите закони може да се ползва многократно. Дигай базовия лагер, ще го местим в моята боксониера! Ще ти покажа дистанционното си управление... и други някои изобретения ползващи физическите закони за оцеляване на „Дъртите пенции“.

– Репи си купил, на ракиена салатка ли ще ги стържеш?

– Според физическите закони ракията не си кореспондира с „дъртите пенции“. Ряпата я варя, пия сока като бульон, а търкалетата ги панирам с брашънце... без яйце. Става като мозък, според физиката – мога да се репча още.

Боксониерата беше задръстена с книги и разни причудливи уреди, да и кажеш „Ту-гуу!“ и ще тръгне.

Спомних си, че преди години бай Паскал беше авторитет в изобретателските среди. Годините го бяха посмачкали; по нещо ми приличаше на франкофонска барета, държана дълго в джоба на демисезонната му дрешка. Но очите на тази смачкана франкофонска барета святкаха все така хитро и закачливо – репчиха се.

– Дистанционното ми управление е съвременен команден уред, второ поколение. Имам го от баща ми. Когато Хектопаскал го наследи, ще му се „вдигне“ класата до трето поколение. Представлява поръчково монашеско чесало, ширпотреба от Троянския манастир, с дължина на точилка. Оборудвано е с филигранна овчарска резба и завършва със

сладострастно сгърчена ръчичка за почесване къде ли не. До-стига до всички невралгични точки в боксониерата. Икономия на движения, оттам на енергия и калории.

Бай Паскал сръчно демонстрира възможностите на „дистанционно-то“: както си седеше до масичката, боцна пусковия бутон на телевизорчето си, намали и увеличи звука, яркостта и смени канала. Светна лампата, регулира завесата и отвори вратичките на шкафа. Примъкна две чаши без да ги строши, наля.

– Не, че съм против електронните аналози – се смееха добрите му очи – но съгласи се, че са много уязвими. То, не щеш ли пробив в чиповете, батериите им не знам какво /знам, бе, знам!/, пластмасата им старее, бутоните дерайлират, нямат такъв широк обхват на действие, да оставим, че с една даскалка пенсия не мога да ги поддържам и прочие резервни части и консумативи. А това – от чемширово дърво, на практика вечно, безотказно, абе, физиката е голяма работа, стига да и разбираш...

– Покажи другите изобретения, за оцеляване на „пенциите“!

– Те не са много за пред хора... Ама ти не си такъв човек... Под мене е оня, със заложената къща, дето ме изигра... Като му занесох микроскопа, да закърпя малко бюджета, забелязах, че секциите в бокса му са на педя от тавана. Докато отсъстваше от къщи, пробих с дрелката ей там на пода няколко дупчици Фи-десет, над горното му шкафче, да не се виждат. Скалъпих една аспирация, според физическите закони, че топлото бяга нагоре и така си реших отоплението. Микроскопът ми беше скъпа марка.

– Наздраве, бай Паскале, не си се претоплил чак толкова, поне не е като навънка. Каква е тази прахосмукачка с широката триметрова тръба, нямаш толкова място за чистене?

– То съвсем не е за разправяне... Съседите отляво имат... какво ли нямат..., че и две кучета, оядени и злояди... като ги изведат на разходка, с прахосмукачката им „почиствам“ от моя балкон „Педигри“-то и някои други деликатеси, като внимавам да не засмуча някоя „втора употреба“... според физическите закони, след термична обработка стават... дето се вика – и аз съм човек, що да не съм като „... вашето жизнерадостно куче“, от ТВ рекламата.

От виното ли, що ли, някаква буца се издигна от нейде си и ми заседна като трета сливица. Не трябва да пия толкова старо вино, очите ми се наляха...

Реших да не шурмувам днес върха, височинната болест явно ме беше хванала. „Забравих“ бутилките с кислорода в базовия лагер на бай

Паскал и заслизахме надолу. Той отиваше при някой, дето си гласял качата със зеле, да приберял горните листи, уж имал заек. С половин ухо слушах, че според физическите закони, в тия листи бил концентриран целия спектър от витамини и соли, необходим за оцеляване през зимата, ама малко хора го знаели, като не са внимавали на времето в час...

С другото ухо и половина слушах отнякъде си „Мила Родино“.

Декември 1997 г.

КРАЙ

© 1997 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11048>]